

Hugnaløta á Skarðinum

Í fagrásta veðri hövdu eini 130 fuglfirningar, lórvíkingar, oyndfiringar, gøtumenn og eisini fólk heilt úr Havnini leitað sær niðan á Skarðið omanfyri Fuglafjarði.

Tað var Fuglafjarðar Fornminnisfelag við Petur Martin Petersen á odda, sum hevði sett fólk stævnu her.

Hetta er tó ikki so nýggjur siður. Fyrsta árið var í 1994, tá ið Pól Martin Jo-

ensen og Ditlev Róin hildu røðu. Í 1995 helt Theodor Jacobsen, lærari, røðu. 1996 Jógván Róin, yvirlækni. 1997 helt Hjördis Weihe røðuna, sum pápi hennara Jacob Højgaard, sum var fyrsti lækni í Fuglafirði hevði skrivað. Og nú seinasta sunnudag helt Emma Winther, sum var lækni í Fuglafirði í 27 ár røðu, har hon hugleiddi um góðar og ringar ferðir um Skarðið á vegis til og frá Oyndarfirði,

Hellunum, Elduvík og byggunum har um vegir.

Emma sum ein unglingi

Tað var ein sonn hugnaløta og ikki so lítið av einum bragdi, at henda megnar kvinnan, sum gongur móti teinum 81 árunum, gekk sína gomlu longu leið av Oyndfaravegnum og niðan á skarðið og helt eina hugvekjandi røðu, sum segði frá farnum og stravnunum tíð-

um. Síðani gekk hon sum ein unglingi oman í Fuglafjarð, har nú sum fyrr allar dyr stóðu opnar fyri henni.

Hon greiddi frá ferðum í kavaveðri, og at tarvurin var eður henni og at hon m.a. eitt annað júl:kvöld hevði gingið í ringum veðri tværferðir um Skarðið.

Ein minniríkur dagur
Sonurin Dávar hevði eisini hugnaligar og skemtiliga

hugleiðingar um hjá mammuni stravnun og kortini góðu tíðirnar í Fuglafirði í uppvækstri hansara.

Eisini greiddi Pól Martin Joensen frá ferðum, hann hevði verið við Emmu um Skarðið, og hvønn týðning Emma hevði havt fyri mong av teimum, sum vóru komin saman á Skaðinum. Bæði fyri sunnan og fyri norðan Skarðið.

Ein sera hugnalig løta við røðum og sangi, sum

Fuglafjarðar Hornorkestur spældi undir til. Tað gjørði tað ikki minni hugnaligt, at Fuglafjarðafelagið, sum var farið yvir í Góðadal fyrr á degnum og gingið um nes- ið og aftur á skarðið kom og sang við - við Frist Johannesen á odda.

Ein minniríkur dagur, sum Fuglafjarðar Fornminnisfelagið hevur stóra tøkk fyri - hesin siður er uttan iva komin fyri at verða.

Eini 130 fólk úr Fuglafirði, Leirvík, Oyndarfirði, Gøtu, Havn og aðrastaðni við hövdu leitað sær niðan á Skarðið á Fólkapund m. a. at lurta eftir Emmu Winther

Kambi, men tá vit nærkaðust Bogunum, var sovordin sjóvarilska, at vit vendu aftur, so farast mátti um Skarðið. Tað var kavi og illsligt veður. Eg tosaði fyrst við Poul Martin á Trøðni, men hann var ikki so væl fyri, hann lá við hálsilsku, bað meg heldur tosa við Alexander Abrahamsen, um hann kundi koma við mær. Jú, tað vildi hann fegin, men helt tað var betur teir vóru tveir. Hann fekk so Edvard Skarðsá at koma við. Eg minnst, hvussu eg var syft millum sterkar armar í teimum tjúkkum kavafannunum.

Tveir túrar um Skarðið annað jóladag

Eitt annað jólavöld hevði Eyðun verið við mær í Oyndarfirði. Tað var farið um miðnátt, tá vit komu heim aftur, túrurin hevði verið heldur strævin; tað var kavi og nógvur vindur á Skarðinum og hált, eg helt at fyri hvørji tvey stig vit komu fram, gliðu vit eitt stig aftureftir. Vit vóru glað, at túrurin var av. Eyðun koyrdi ræst kjøt í pottin, nú skuldu vit hava eina góða hugnaløtu. - Tá maturin varð komin á borðið ringir aftur úr Oyndarfirði, ein maður var smallin um við krampa. Tað var eingin bøn, lækni mátti koma á staðið. Eg ringdi til Klaksvíkar Sjúkrahús, um tey ikki vildu

senda læknaflóttan eftir manninum, men tað lat seg ikki gera, so vit máttu aftur á Skarðið. - Tað ræsta kjøtið varð ikki notið við tí hugna, vit hövdu hugsað okkum. - Á heimvegnum var veðrið vordrið stilt og klárt, mána-lýsi, so tað var ein vakur túrur heim aftur.

Umframt veður kundu aðrar forðingar vera á vegnum. Ein túrin til Oyndarfjarðar hevði og lovað Katrin, dótturini við, hon mundi vera um 10 ár tá. Tá vit komu til Hellurnar á veg heim aftur, møttu vit einum Hellumanni, sum júst var komin um Skarðið. Hann bað okkum vælsignaðar ansa okkum, tí fuglafjarðartarvur gekk leysur hinu-

megin Skarðið, og hann var ikki blíður. Ikki dámdi mær at koma í holt við illan tarv, so eg fór inn á støðina á Hellunum og ringdi til Alexandur Abrahamsen, sterkasta mann í bygðini við fleiri røskum synum, og bað hann senda ein av teimum ímóti okkum og reka tarvin av leiðini. - Jú tað skuldi hann gera, tað var annaðhvørt Símun ella Ellendur,

sum var so beinasamur at koma ímóti okkum. Tá vit komu um Skarðið sóu vit hvussu tarvurin varð ríkin av leiðini, hann sá ikki serliga blíður út.

Tá brim var í Elduvík mátti leiðin um Skarðið eisini nýtast, fyrst til Oyndarfjarðar og so Elduvíkslíð. Eg minnst serliga ein túr, sum Sivar gekk við mær, hann var vanur at ganga við

posti her. Hesu ferð var kavi og frost, so eg stúrdi fyri hálkuni í Elduvíkslíð. So var eisini, líðin var øll avisað, so gott var at hava skilafólk við sær.

Alt hetta er nú søga, nú er bert at seta seg í ein bil og ein kemur lættliga vegin fram. Men hava fólk fingið meira tíð til hvønn annan fyri tað? Eg haldi ikki.

- Stuttligt er at minnst

aftur á hvussu blíð fólk vóru, tá ein kom vegin fram aftan á ein strævnun túr, t.d. túrin til Elduvíkar um Elduvíkslíð í hálkuni, eitt stórt óasett tjógv varð sett á borðið. - Eisini styrkir tað ein at klára eina torføra avbjóðing. So tað, ið nú er farið, hevði eisini sítt stóra virði, sum ikki skal gloymast.

Takk fyri.

Eldri fuglfirðingar kenna helst henda bilin - tann gamli Ford Anglia hjá Emmu Winther. Genturnar á myndini eru Katrin í Gongini, dóttir Emmu og Ruth Laksafooss úr Klaksvík. Myndin stóð í seinasta blaðnum hjá Føroya Ellisakfórur

